

Egyéni hangú, érett költő szól letisztult bölcsességgel – ágyat, bölcsőt, házat a végponthoz mérve – az élet három nagy igézetéről: szerelemről, álomról és halálról. Apor – rejtett szójátékkal – megírta *A por énekét*. Virtuóz rímeléssel, strófaszerkesztéssel alkot hangulati és akusztikai remeket, költői öndefiníciót: "Voltam csillagok darabja / tartó törvény törpe rabja..."

A *víz éneke* és az *Óda egy vízcsepphez* mutatja, mennyire rokonítható Apor Elemér látásmódja Assisi Szent Ferenc *Naphimnuszának* szemléletével, tematikusan pedig Mécs László *A vízcsepp éneke* című versével.

Élő, eleven költészet ez. Fő motívumai: *szél, víz, virág, csend*. A *szél* különös motívikus funkciót tölt be, ismétlődésével összefüggéseket tudatosít egy-egy versen és az egész életművön belül is, közvetlen kompozíciót meghatározó jelentőségű.

Vétót emel azok ellen, akik a közönségességet és műveletlenséget a naturalizmussal azonosítják. Nyelvünk, évezredeink gyönyörű termését, fuldokló szép szavait akarja kimenteni "a kor szennyos hullámaiból". Már homlokát "fehér haj töviskoronája vérezi át", kezéből "lassan kihullnak / az élet ajándékai", de az életet a fausti pillanatok ünnepének látja, amelyekért "meg kellene állítani az időt". *Őszi énekében* "gyűlik a fűtben a méz" és "gyűlik a csontban a mész", a hulló falevelekre pedig máglyahalál vár. Tudja: "szép erőnk már meg nem éled... ifjúságunk szerteszéledt", de hangjait egy tűnő élet romjain úgy őrzi, mint ótoronyban tört harangot. Végzetét talál egy fűszál élén: reményt, hogy "csudasok csoda vár még, / csupa kincs, noha kisdéd ajándék." A jóság és tisztaság eszménye élteti. Számára a természet szakrális szintér, ahol "Ezer és ezer élet bontja ki magát" és "a lélek gyermeki ámulatával" ejt csodálatba. Szerinte itt született "a legnagyobb: az emberi szó" is. A csend a mindenség mindenütt jelenlévő olaja, amelyben zajtalanul haladnak: "Nap, Hold és Csillagok". Az emberiség történelmét kötetzáró versében (*Perazit hegyéről*) ordasok és bárányok harcának látja, és hallja mindvégig a "Gyilkos testvér botja zuhanását"; záró szavainak tanúsága szerint: "És odudda vala nékik / az fegyvert / minek neve / bunkó".

A *Mindenütt téged kerestelek* költője összegező számvetést végez, szelíd műzsák kedveltje, a szónak, a zenének és képi látásnak mestere. Lélektisztán zengő versei mélyen megélt emberi sorsról magas esztétikai hitellel vallanak.

CS. VARGA ISTVÁN

A BÜKK CSAVARGÓ ÚTJAIN

*A Bükk csavargó útjain csavargunk
és elheverünk, hol int a Heregrét.*

*Köddé vált mögöttünk a város
és felszimatolunk
az ünnepi csendbe.*

*Jóság és tisztaság
seperte itt a fűvet,
olyan alattunk, mint
gyermeki bölcsők
puha gyalcsa.*

*Átmos bennünket az illat
az erdők mély lélekezete*

*emberek bántását, sebeinket
görgetik égi szappangomolyok.*

*Vékony szalonnát tűzünk
bicska hegyére*

*vastag örömmel,
tücsöknek, bogárnak bemutatkozunk
teleszedjük napfénnel
tenyerünket.*

*S ha megtérünk este szobánkba
és egymásra nézünk
beszédünk széljárta szó
csókunk madárlátta csók.*

APOR ELEMÉR